

ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਲਿਵ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਦੁਖਦਾਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਵਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਘਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਉਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਛੁਤਾਈ ॥ ੭ ॥

**ਕਿਤਿਕ ਕਾਲ ਕੀਨੋ ਸਤਿਸੰਗਾ। ਹਰਿ ਚਰਨਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮੰਗਾ।
ਭਏ ਬਿਬੇਕੀ ਥੋਰਨ ਦਿਨ ਮੈਂ। ਸੌਤਿ ਅਸੌਤਿ ਲਖਯੋ ਸਭਿ ਮਨ ਮੈਂ ॥੮॥**

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤਕ ਉਥੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀਤਾ। ਹਰੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈ ਗਿਆ। ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੱਚ ਝੂਠ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ॥ ੮ ॥

**ਆਰਬਲਾ ਪੂਰਨ ਪੁਨ ਹੋਈ। ਸੁਖ ਸੋ ਤਨ ਤਜਿਗੇ ਤਬ ਦੋਈ।
ਗਵਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਵਨ ਸੁਹਾਵਨ। ਪਹੁਚੇ ਜਹਾਂ ਭਗਤ ਮਨ ਪਾਵਨ ॥੯॥**

ਉਮਰ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਬੜੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਗਏ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਵਨਾਂ ਭਾਵ ਸਵਰਗਾਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਉਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿਥੇ ਪਵਿਤਰ ਮਨ ਵਾਲੇ ਭਗਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ॥ ੯ ॥

**ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰਿਕੈ। ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਸਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਚਰਿਕੈ।
ਕਿਤਿਕ ਦਿਨਨ ਪੁਨ ਕੀਨ ਤਿਆਰੀ। ਸਭਿ ਕੋ ਦਈ ਧੀਰ ਕਹਿ ਭਾਰੀ ॥੧੦॥**

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਕੇ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਖ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਉਥੇ ਰਹੇ। ਕਾਫੀ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਤੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਦਿੱਤਾ ॥ ੧੦ ॥

**ਰਾਵੀ ਤਟ ਪਰ ਕੀਨ ਪਯਾਨਾ। ਪਾਛੇ ਗਮਨਤਿ ਮੈਂ ਮਰਦਾਨਾ।
ਸੁੰਦਰ ਤੀਰ ਦੇਖਿ ਇਕ ਥਾਈਂ। ਬੈਠਿ ਗਏ ਤਹਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਸਾਈਂ ॥੧੧॥**

ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਵੀ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ-ਕਿਨਾਰੇ ਚੱਲ ਪਏ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਕ ਥਾਂ ਸੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰਾ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਥਾਂ ਬੈਠ ਗਏ ॥ ੧੧ ॥

**ਹੋਇ ਰਹੇ ਤਬ ਪੌਨ ਅਹਾਰੀ। ਜਿਉਂ ਤਪੀਸ਼ ਤਪ ਤਾਪਹਿ ਭਾਰੀ।
ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਲੋਕ ਤਹਾਂ ਚਲਿ ਆਏ। ਹਿਤ ਕਰਿ ਪਦ ਪੰਕਜ ਲਪਟਾਏ ॥੧੨॥**

ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੌਣ ਅਹਾਰੀ ਹੋਏ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਪੀਸ਼ਵਰ ਨੇ ਭਾਰੀ ਤੱਪ ਤਾਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕ ਉਥੇ ਚਲ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਚਰਨ ਕੰਵਲਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ॥ ੧੨ ॥

**ਲੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਿੱਖ ਬਹੁ ਹੋਵਹਿ। ਸੇਵਹਿ ਸਗਰੇ ਦੋਖਨ ਖੋਵਹਿ।
ਇਕ ਤੇ ਜਸ ਦੂਸਰ ਸੁਨਿ ਕਾਨਾਂ। ਆਵਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਤਿਹ ਥਾਨਾ ॥੧੩॥**

ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸਿੱਖ ਬਣੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਜਦ ਦੂਸਰਾ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਜਸ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਝਟ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਥਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ॥ ੧੩ ॥

**ਗ੍ਰਾਮ ਨਗਰ ਤਹਿ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਅਹਿਹੀਂ। ਮਿਲਹਿ ਪਰਸਪਰ ਉਸਤਤਿ ਕਹਿਹੀਂ।
ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਡਾ ਇਹ ਸਾਧੂ। ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਸਹਿ ਅਪਰਾਧੂ ॥੧੪॥**

ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਪਿੰਡ ਨਗਰ ਨੇੜੇ ਸਨ ਉਹ ਰੋਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਵੱਡਾ ਸਾਧੂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਲਾਵਾਨ ਗੁਣਵਾਨ ਮਹਾਨਾ। ਹੋਵਤਿ ਸਾਚ ਜੁ ਕਰਹਿ ਬਖਾਨਾ।
ਨਿਤ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪ ਨਹਿ ਡੋਲੈ ਚੀਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਇਹ ਮਹਾਨ ਕਲਾਵਾਨ ਅਤੇ ਗੁਣਵਾਨ ਹਨ, ਜੋ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ ॥ ੧੫ ॥

ਇਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਰਾ। ਕਿਧੋਂ ਖੁਦਾਇ ਆਪ ਤਨ ਧਾਰਾ।
ਬਹੁ ਨਰ ਆਨਿ ਬੁਝਨਾ ਕਰਿਹੀਂ। ਤੂਰਨ ਸਭਿ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਚਰਿਹੀਂ ॥ ੧੬ ॥

ਇਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰੰਤ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ॥ ੧੬ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ। ਤਪੀ, ਬੈਰਾਗੀ, ਬਾਨ ਜਿ ਪ੍ਰਸਤੀ।
ਜੋਗੀ, ਬਹੁਰ ਬੈਸ਼ਨੋ ਜੋਊ। ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭਿ ਕੋਊ ॥ ੧੭ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ, ਤਪੀ, ਬੈਰਾਗੀ, ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਜੋਗੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਵੈਸ਼ਨੋ ਹਨ। ਹਿੰਦੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਕੋਈ ॥ ੧੭ ॥

ਆਇ ਜਿ ਸੰਸੈ ਕੋਊ ਕਰਿਹੀ। ਤਤਛਿਨ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਚਰਿਹੀਂ।
ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ, ਸ਼ਰਧਾ ਉਰ ਮਹਿੰਧਰਿਹੀਂ। ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਹਿੰ ਪੁਨ ਬਹੁਰ ਬਿਚਰਿਹੀਂ ॥ ੧੮ ॥

ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰੰਤ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸੇ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥ ੧੮ ॥

ਦੋਹਰਾ-ਪੁਰਿ ਲਹੋਰ ਕੇ ਮਨੁਜ ਬਹੁ ਹੋਏ ਸੇਵਕ ਆਇ।
ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਿਢ ਸਿਖਹਿੰ ਕੀਰਤਨ ਗਾਇ ॥ ੧੯ ॥

ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਆ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥ ੧੯ ॥

ਚੌਪਈ- ਇਕ ਕਰੋੜੀਆ ਖੱਤ੍ਰੀ ਪੁਰਿ ਮੈਂ। ਉਸਤਤਿ ਸੁਨਤਿ ਰਿਸਤ ਅਤਿ ਉਰ ਮੈਂ।
ਕਰਿਕੈ ਡਰ ਕੋ ਤਾਂਹਿ ਅਗਾਰੀ। ਗੁਰ ਕੋ ਸੁਜਸੁ ਨ ਕਰਤਿ ਉਚਾਰੀ ॥ ੨੦ ॥

ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਇਕ ਕਰੋੜਪਤੀ ਖੱਤਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਡਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰੋਸ਼ਣ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ॥ ੨੦ ॥

ਰਘੁਬਰਸੁਤਪੁਰਿ ਕੀ ਰਜਧਾਨੀ। ਬਹੁ ਲੋਕਨ ਮੈਂ ਥਾ ਪਰਧਾਨੀ।
ਕਰਤਿ ਹਕੂਮਤ ਸਠ ਤਿਨ ਬੀਚੂ। ਜਗਤੇਸ਼ੁਰ ਉਪ ਉਰ ਨ ਸਹੀਚੂ ॥ ੨੧ ॥

ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਲਵ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਭਾਵ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਮੂਰਖ ਕਰੋੜੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਪਮਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਹਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ॥ ੨੧ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਜੋਗੀ ਜਾਚਤਿ ਫਿਰਤੇ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਗਾਵਨ ਕਰਿਤੇ।
ਹਾਥ ਬਿਖੈ ਕਿੰਗੁਰੀ ਕੋ ਲੀਨੇ। ਰੀਝ ਬਜਾਵਹਿ ਪ੍ਰੇਮਹਿੰ ਭੀਨੇ ॥ ੨੨ ॥